

- в отрасли политической – закрепление многопартийности, создание государством на основе закона равных условий для деятельности политических партий, других общественных объединений;
- в отрасли экономической – приватизация государственных и коммунальных предприятий на основе частной собственности;
- в отрасли идеологической – отделение церкви от государства, невмешательство государства в дела религии;

Следовательно, эффективность организации гражданского общества в Украине зависит от того, в какой мере государство и общество способно создать условия, свободные от причин, что порождают дестабилизирующие факторы в каждой из сфер жизнедеятельности социального организма. Решающей предпосылкой обеспечения национальной государственности является соблюдение законов существования системы, предотвращение дестабилизации. Это главные условия сохранения независимости государства, общества, гражданина. Насилие, постоянные попытки в короткие сроки исправить положение, обновить потерянное равновесие может иметь временный объект. Опыт убеждает, что насилие порождает эскалацию насилия и заводит в глухой угол. Поиск природного пути развития гражданского общества на основе внутренних предпосылок и учета современных достижений человеческой цивилизации и создания для него пространства – важная предпосылка неантагонистического развития украинской государственности.

Рідкозубова А.
НТУ «ХП»

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Щодня люди отримують нову інформацію з різних джерел - телевізора, радіо, друкарських ЗМІ, інтернет-видань, реклами та інші. ЗМІ виступають одночасно, і каналом вираження думки громадянського суспільства, і засобом її формування, й інструментом контролю громадськості за владою. Актуальність роботи полягає в тому, що право на інформацію, доступ до неї та забезпечення свободи слова має важливе значення для

громадянського суспільства, саме тому діяльність ЗМІ потребує правового регулювання.

Загальні правові основи інформаційної діяльності визначені Законом України «Про інформацію». Він закріпив право громадян України на отримання інформації, права власності на інформацію, встановив основні принципи інформаційних відносин і визначив державну інформаційну політику. Відповідно до міжнародного права у Законі передбачено також створення загальної системи захисту інформації.

Цим Законом гарантовано:

- доступність інформації, тобто здатність системи (середовища, засобів і технології її обробки) забезпечувати своєчасний безперешкодний доступ суб'єктів до потрібної інформації;
- цілісність інформації, тобто її існування в неспотвореному вигляді (незмінному щодо фіксованого її стану);
- конфіденційність інформації, тобто здатністю системи (середовища) зберігати вказану інформацію в таємниці від суб'єктів, які не мають повноважень на доступ до неї.

Інформаційна індустрія в Україні має свої органи управління. Це – Державний комітет України з телебачення та радіомовлення, Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення, Комітет у справах свободи слова та інформації ВР України, місцеві управління у справах преси та інформації, сектор моніторингу розвитку культури і духовності секретаріату Кабінету Міністрів України.

Там, де існують державні органи масової інформації, держава постає з одного боку, як регулююча структура, а з іншого - у певному розумінні є конкурентом щодо інших нових ЗМІ, хоча за доби приватизації та скорочення урядових видатків державні засоби масової інформації часто є надто слабкими, щоб скласти іншим реальну конкуренцію.

Отже, загалом вітчизняне законодавство в галузі державного регулювання інформаційної політики практично сформовано та систематизовано, воно потребує приведення його у відповідність до сучасних вимог та забезпечення утвердження в суспільстві демократичних стандартів. Українське законодавство в галузі інформації, як і будь-яке інше, потребує постійного вдосконалення. Зокрема, на часі розробка і прийняття но-

рмативно-правових актів, якими врегульовуватимуться інформаційні відносини в мережі Інтернет.

Рябих І.О.
ХНПУ імені Г.С. Сковороди

ГЕНЕЗИС ПРАВА НА СОЦІАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ У СВІТІ

Проблема прав і свобод людини привертала і привертає увагу мислителів різних епох розвитку цивілізації і залишається актуальною в даний час. У цьому зв'язку абсолютно точно відзначено, що за будь-якого демократичного ладу суспільства права і свободи громадян, а також їхні обов'язки становлять собою найважливіший соціальний і політико-юридичний інститут, що об'єктивно виступає мірилом досягнень даного суспільства, його візитною карткою, показником зрілості, цивілізованості. У той же час, слід зазначити, що сучасний каталог прав і свобод людини і громадянина не є творенням сучасного покоління. Навпаки, він є результатом тривалого історичного становлення еталонів і стандартів, що стали нормою сучасного суспільства.

Право на соціальне забезпечення входить до цього каталогу і відноситься до категорії соціально-економічних прав. Уперше цей різновид прав людини знайшов своє позитивне закріплення в Конституції Франції 1793 р. і надалі в Конституції Франції 1848 р., Декларації прав людини і громадянина. Соціально-економічні права сформувалися в процесі боротьби різних класів і станів за поліпшення свого економічного становища, за підвищення культурного статусу. Незважаючи на те, що соціально-економічні права сформувалися як права, визнані лише тими державами, які досягли певного рівня цивілізованості, слушно відзначається, що «на даний час обсяг прав і свобод особи визначається не тільки конкретними особливостями того чи іншого суспільства, але й розвитком людської цивілізації в цілому, рівнем і ступенем інтегрованості міжнародного співтовариства». Так, сьогодні соціальні права знаходять своє закріплення в чи-